

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13CoE/48/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8814203951
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Škrab
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8814203951.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Máčajom, so sídlom Bratislava, Pribinova 25, proti povinnému: F. Z., nar.XX.XX.XXXX, bytom XXX XX M. XX, o vymoženie 360,- eur s prísl., vedenej súdnym exekútorom JUDr. E. M., Exekútorský úrad so sídlom v V., K., na odvolanie oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 17.2.2015 pod č. k. 11Er/427/2014-20, jednohlasne takto

rozhodol:

R u š í uznesenie súdu prvého stupňa a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Okresný súd Vranov nad Topľou vyššie označeným uznesením zamietol žiadosť súdneho exekútora JUDr. E. o udelenie poverenia na výkon exekúcie zo dňa 11.2.2014, doručenú tamojšiemu súdu dňa 5.5.2014, a to podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku.

Ako dôvod uviedol, že oprávnený sa podaným návrhom na vykonanie exekúcie domáhal proti povinnému vymoženiu sumy 360,- eur s príslušenstvom na podklade exekučného titulu, ktorým je Rozhodcovský rozsudok vydaný Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri Slovenská rozhodcovská a.s. zo dňa 5.4.2012, sp. zn. SR12798/11, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 23.4.2012 a vykonateľnosť dňa 26.4.2012. K exekučnému titulu pripojil aj Zmluvu o úvere uzavretú dňa 2.3.2011 a rozhodcovskú zmluvu zo dňa 2.3.2011, ktorú uzatvorili medzi sebou oprávnený a povinný. Zmluvy boli podpísané v ten istý deň. Preskúmal prijateľnosť rozhodcovskej doložky uzavretej samostatne v rozhodcovskej zmluve a konštatoval, že z celkového formátu rozhodcovskej zmluvy (vo forme tlačiva) vyplynulo, že ide o rovnaký typ zmluvy, aký veriteľ používa opakovane pri fyzických osobách, pričom ide o zmluvy, ktoré boli vopred veriteľom pripravené pre veľký počet dlžníkov, ktorí pri ich uzatváraní nemohli ovplyvniť ich obsah a zmluvné dojednania. Na základe uvedeného mal za to, že rozhodcovská zmluva, uzavretá medzi oprávneným ako veriteľom a povinným ako dlžníkom, je typizovanou, štandardnou zmluvou - uzatvárala sa vo viacerých prípadoch a bolo obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy nemal možnosť zmeniť ani ovplyvniť. V prípade rozhodcovskej zmluvy došlo k dopísaniu iba osobných údajov povinného, dátumu a miesta podpísania. Takto vypísané tlačivá nie je možné považovať za individuálne dojednané zmluvné podmienky, a to ani v prípade rozhodcovskej zmluvy. Rovnako sa súd zaoberal ustanovením rozhodcovskej zmluvy vo forme vyhlásenia dlžníka, z ktorého vyplýva, že bol osobitne poučený o dôsledkoch uzatvorenia rozhodcovskej zmluvy. Rozhodcovská zmluva však neobsahuje kvalifikované vysvetlenie vážnych dôsledkov rozhodcovského konania, poukázanie na rozdiely oproti rozhodovaniu na všeobecnom súde a ponechanie spotrebiteľovi za primeraných okolností možnosť sa rozhodnúť vo vzťahu k rozhodcovskej zmluve. Na základe uvedeného dospel k záveru, že rozhodcovská doložka v znení, ako je uvedená v rozhodcovskej zmluve, v zmysle ktorej môže byť spotrebiteľovi nanútená právomoc rozhodcovského súdu, je neplatná, pretože spôsobuje značenú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Neplatná rozhodcovská doložka nemôže založiť právomoc rozhodcovského súdu a z tohto dôvodu predstavuje rozhodcovský rozsudok nulitný právny

akt. Týmto je daný rozpor exekučného titulu so zákonom. Preto žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote oprávnený odvolanie, ktorým navrhol napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V dôvodoch odvolania uviedol, že exekučný súd vec nesprávne právne posúdil a prekročil rámec svojej preskúmvacej činnosti. Na zistený skutkový stav aplikoval § 44 ods. 2 zákona č. 203/1995

Z. z., ako aj § 45 zákona číslo 244/2002 Z. z., v dôsledku čoho na správny zistený skutkový stav nesprávne aplikoval právny predpis. Formálne preskúmvanie exekučného titulu sa obmedzuje na dodržiavanie všetkých formálnych náležitostí exekučného titulu (v prejednávanej veci rozhodcovského súdu) tak, ako ich vyžaduje ustanovenie § 34 Zákona o rozhodcovskom konaní. Preskúmvaním materiálnej stránky zisťuje exekučný súd, či sú splnené hmotnoprávne predpoklady exekučného titulu (dovolenosť, možnosť a súlad s dobrými mravmi). V rámci preskúmvania exekučného titulu po materiálnej stránke nemôže exekučný súd skúmať samotné rozhodcovské konanie. Má sa obmedziť len na skúmanie výroku exekučného titulu. V rámci exekučného konania nemôže zaujímať právne stanoviská a úvahy k výroku samotného exekučného titulu (rozhodcovského rozsudku) a musí sa obmedziť len na také dôvody zastavenia exekúcie, ktoré majú povahu skutkovo zjavných dôvodov. Inými slovami povedané, nemôže sa jednať o dôvody právneho posúdenia veci. V tejto súvislosti poukázal na Nález ÚS SR 5/2000, uverejnený pod číslom 18/2000. Ak súd na zistený skutkový stav veci aplikoval § 45 ods. 2 Zákona o rozhodcovskom konaní spôsobom právneho posúdenia správnosti výroku rozhodcovského rozsudku, ukrátil tým strany exekučného konania práv, ktoré im priznáva tento zákon o rozhodcovskom konaní alebo Občiansky súdny poriadok, a to hlavne právo na prejednanie veci pred príslušným súdom. Strana exekučného konania sa tak môže vyjadriť k zisteniam exekučného súdu až v odvolaní podanom proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa. Civilné konanie je však konaním dvojinštančným a postupom súdu v napadnutej veci došlo k pozbaveniu účastníka konania jeho základných práv, a to práva na prejednanie veci. Súd v tomto prípade rozhodoval o otázke, ktorá je kvalitatívne náročnejšia ako otázky, ktoré sa riešia v exekučnom konaní. Postupom súdu v tejto veci dochádza k nahradzovaniu konania o žalobách o zrušení rozhodcovských rozsudkov exekučným konaním, čo je v rozpore s obsahom a účelom zákona o rozhodcovskom konaní. Ďalej poukázal na to, že oprávnený s povinným uzavrel rozhodcovskú zmluvu podľa ust. § 3 a nasl. zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov formou samostatného právneho úkonu, a to na samostatnej listine. V niektorých prípadoch je rozhodcovská doložka dohodnutá v rámci všeobecných obchodných podmienok, ktoré sú pre zmluvné strany záväzné. Konajúci súd tieto skutočnosti dostatočne nezisťoval a tak zaťažil konanie vadou nedostatočne zisteného skutkového stavu. Vo veci námietky konajúceho súdu ohľadom znemožnenia voľby spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu pred štátnym súdom v súvislosti s § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka, poukazuje na odôvodnenie zákonodarcov, v zmysle ktorého je cieľom tejto úpravy umožniť spotrebiteľom rozhodnúť sa, kde uplatnia svoje práva. V danej veci teda konajúci súd konal nad rámec zákonných ustanovení.

Povinná sa na odvolanie oprávneného nevyjadřila.

Odvolací súd preskúmal vec bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie súdu prvého je treba zrušiť podľa, a to § 221 ods. 1 písm. f/ a písm. h/ O.s.p..

Z obsahu spisu vyplýva, že súdny exekútor JUDr. E. M. požiadal súd dňa 5.5.2014 (č. l. 1) o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a zároveň oznámil exekučnému súdu podľa § 30 ods. 3 Exekučného poriadku skutočnosti, pre ktoré môže byť vylúčený z vykonávania exekúcie.

Súd prvého stupňa bez toho, aby rozhodol o oznámení súdneho exekútora v zmysle § 30 ods. 7 Exekučného poriadku, napadnutým uznesením žiadosť súdneho exekútora o vykonanie exekúcie zamietol.

Odvolací súd v tejto v súvislosti poukazuje na to, že podľa § 30 ods. 3 Exekučného poriadku, len čo sa exekútor dozvie o skutočnostiach, pre ktoré je vylúčený, oznámi to bezodkladne súdu, pričom do rozhodnutia podľa ods. 7 môže exekútor v konaní robiť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Podľa § 30 ods. 7 Exekučného poriadku, exekútor predloží vec na rozhodnutie súdu o námietke bez zbytočného odkladu, a o tom, či je exekútor vylúčený, rozhodne súd do desiatich dní od predloženia veci. Takéto rozhodnutie môže byť súčasťou rozhodnutia súdu o žiadosti exekútora na rozhodnutie podľa § 44 ods. 2

Exekučného poriadku. Je však vadou konania, pokiaľ súd nerozhodne o oznámení súdneho exekútora v zmysle § 30 ods. 3 Exekučného poriadku vôbec.

Pokiaľ teda súdny exekútor spolu s návrhom na vykonanie exekúcie predložil súdu prvého stupňa aj oznámenie podľa § 30 ods. 3 Exekučného poriadku, mal súd postupom podľa § 30 ods. 7 rozhodnúť uznesením o jeho (ne)vylúčení.

Keďže prvostupňový súd predložil vec odvolaciemu súdu na rozhodnutie bez toho, aby rozhodol o oznámení súdneho exekútora podľa § 30 ods. 3 Exekučného poriadku, je jeho predloženie veci nadriadenému súdu na rozhodnutie o odvolaní proti uzneseniu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie zatiaľ predčasné.

Úlohou súdu prvého stupňa bolo teda rozhodnúť podľa § 30 ods. 7 Exekučného poriadku, a následne, ak to bude potrebné, zvoliť postup v zmysle § 30 ods. 11 Exekučného poriadku, a až potom môže rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Bez takéhoto rozhodnutia je rozhodovanie podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku predčasné.

Z uvedených dôvodov odvolací súd preto musel zrušiť uznesenie súdu prvého stupňa a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.